

import leleplezése végett. Ez a megállapítást a tények hibás jogi minősítésének tekintendő, vagy legalábbis az indokolási kötelezettség megsértésének, mivel az Elsőfokú Bíróság elmulasztotta meghatározni, hogy a magatartás a passzív vagy az aktív párhuzamos importra vonatkozik-e.

Az Elsőfokú Bíróság elferdítette a bizonyítékokat, amikor úgy vélte, hogy a megtámadott ítélet 56-68 pontjában hivatkozott dokumentumok célja jogellenes. E dokumentumokban a Contact Data a Belgiumba történő, kizárólagos jogait sértő exportot kifogásolta, amely az importárakra vonatkozó információkat a tárgyalás eszközeként használta annak érdekében, hogy a Nintendótól jobb árat kapjon, „párhuzamos importra” utalva. Ellentétes volna e dokumentumok szövegéből azt levezetni, hogy e dokumentumok valami másra vonatkoztak, mint az aktív eladás korlátozására azon a területen, ahol a Contact Data volt a kizárólagos forgalmazó, vagy az a mód, ahogyan a Contact Data saját vételárának csökkentése céljából nyomást gyakorolt beszállítójára.

Az Elsőfokú Bíróság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy az említett dokumentumok elegendő bizonyítékot jelentenek az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti megállapodás létezésére. A megállapodást közvetlenül bizonyító dokumentum hiányában az Elsőfokú Bíróság köteles lett volna bizonyítani a párhuzamos kereskedelem korlátozására irányuló szándékegység fennállását, ami szükségképpen azt jelentette, hogy a Nintendo által elfogadott, versenyellenes célra irányuló egyoldalú politika a Contact Data-hoz intézett kifejezett vagy hallgatóságos, e célkitűzés megvalósításában való részvétellel irányuló felhívásnak, és legalábbis a Contact Data hallgatóságos hozzájárulásának minősül. Az Elsőfokú Bíróság nem bizonyította megfelelően, hogy e szempontok teljesültek.

Az Elsőfokú Bíróság továbbá azt sem bizonyította megfelelően, hogy a Contact Data hozzájárult a Nintendo által egyoldalúan elfogadott politikához. Konkrétan, az Elsőfokú Bíróság a horizontális megállapodásokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatra hivatkozva hibásan tagadta meg az érintett termékek Contact Data általi exportja relevanciájának vizsgálatát, noha az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ezek az exportok vertikális megállapodások esetén megkérdőjelezhetik a forgalmazó párhuzamos kereskedelem korlátozását célzó jogellenes politikához való hozzájárulását.

**Az Oberlandesgericht Stuttgart (Németország) által 2009. július 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Gaetano Mantello elleni átadási eljárás**

(C-261/09. sz. ügy)

(2009/C 220/50)

Az eljárás nyelve: német

**A kérdést előterjesztő bíróság**

Oberlandesgericht Stuttgart (Németország)

**Az alap-büntetőeljárás résztvevői**

Gaetano Mantello

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Azt a kérdést, hogy az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/JB tanácsi kerethatározat 3. cikkének 2. pontja szerinti „ugyanazon cselekményről” van-e szó:

a) a kibocsátó tagállam joga,

b) a végrehajtó tagállam joga vagy

c) az „ugyanazon cselekmény” fogalmának uniós jogi önálló értelmezése

alapján kell megítélni?

2. A kábítószer tiltott behozatala a kerethatározat 3. cikkének 2. pontja szerinti „ugyanazon cselekmény”-e, mint a kábítószer tiltott kereskedelme céljából létrehozott szervezetben való részvétel, amennyiben a nyomozó hatóságok a behozatal elbírálása időpontjában olyan információkkal és bizonyítékokkal rendelkeztek, amelyek megalapozták a szervezetben való részvétel alapos gyanúját, azonban nyomozástaktikai okokból nem adták át a bíróságnak ezen információkat és bizonyítékokat, továbbá nem emeltek vádat emiatt?

**Az Elsőfokú Bíróság (ötödik tanács) T-165/06. sz., Elio Fiorucci kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) ügyben 2009. május 14-én hozott ítélete ellen az Edwin Co. Ltd által 2009. július 14-én benyújtott fellebbezés**

(C-263/09. P. sz. ügy)

(2009/C 220/51)

Az eljárás nyelve: olasz

**Felek**

Fellebbező: Edwin Co. Ltd (képviselők: D. Rigatti, M. Bertani, S. Vereá, K. P. Muraro, M. Balestriero ügyvédek)

A többi fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) és Elio Fiorucci

**A fellebbező kérelmei:**

— A Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

— A Bíróság kötelezze E. Fioruccit arra, hogy számára az eljárás mindkét fokán felmerült költségeket térítse meg, vagy, amennyiben a fellebbezés elutasításra kerülne, kártérítést ítéljen meg a számára.

## Jogalapok és fontosabb érvek

1. A megtámadott ítélet mindenekelőtt sérti vagy tévesen alkalmazza a 40/94 rendelet<sup>(1)</sup> 52. cikke (2) bekezdésének a) pontját. Azt a viszonylagos kizáró okot, amely ezen rendelkezés értelmében a bejelentő nevéől eltérő névből álló védjegy törlését eredményezi, az a tény alkotja, hogy az ezen törlés kimondása iránt eljáró fél a nemzeti jogrend értelmében e név kizárólagos használatára vonatkozó jog jogosultja. A CPI<sup>(2)</sup> ellenérdekű fél által hivatkozott 8. cikke (3) bekezdésének értelmében ugyanakkor E. Fiorucci nem jogosultja egyetlen ilyen tartalmú jognak sem. A CPI 8. cikkének (3) bekezdése csupán az „Elio Fiorucci” megjelölés lajstromozásának jogát tartja fenn a számára, amellyel ugyanakkor nem élhetne, mivel az ekként lajstromozott védjegy ütközne az Edwinnek a „Fiorucci” szóra vonatkozó védjegyeivel. Ezen háttér alapján az Elsőfokú Bíróság az Edwin „Elio Fiorucci” védjegyét olyan ok alapján törölte, amely nem áll és soha nem is állhat fenn. Ez a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdése a) pontjának megsértését vagy téves alkalmazását valósítja meg, amely pont helytállóan értelmezve kizárólag akkor alkalmazható, ha a törlés kérelmezője már jogosultja a saját neve mint védjegy kizárólagos használatára vonatkozó jognak (vagy legalábbis megvan a lehetősége e jog megszerzésére).
2. A megtámadott ítélet továbbá sérti vagy tévesen alkalmazza a CPI 8. cikke (3) bekezdését. Az Elsőfokú Bíróság álláspontjával ellentétben ugyanis e rendelkezést csak olyan személynevek tekintetében kell alkalmazni, amelyek a piacon kívüli környezetben közismertté váltak: nem alkalmazható tehát az „Elio Fiorucci” családneves összetételre, amely jelen eljárás keretén belül nem vitatott ténymegállapítás szerint eredetileg a piaci környezetben szerzett közismertséget.

A CPI 8. cikke (3) bekezdésének ezen olvasatát mindenekelőtt a fent hivatkozott rendelkezés szövegének megfogalmazása sugallja, amely kifejezetten kimondja, hogy az általa biztosított oltalmat kizárólag az olyan személynevekre tartja fenn, amelyek „a művészet, irodalom, tudomány, politika vagy sport területén közismertté váltak”. E következtetést a továbbiakban megerősíti az olasz védjegyjog rendszertani elemzése, amelyből kitűnik, hogy míg a piaci környezetben közismertséget szerzett név a CPI 12. cikke (1) bekezdésének b) és f) pontja alapján oltalomban részesül, a CPI 8. cikkének (3) bekezdése kizárólag az eredetileg a piaci környezetben kívül született közismertségre vonatkozik. E két rendelkezés ugyanazon megjelölés tekintetében történő párhuzamos alkalmazása sem lehetséges, mivel abból két kizárólagos, egymással nem összeegyeztethető védjegyhez fűződő jog eredne. Saját családnevének védjegyként történő lajstromozásával (majd az Edwinnek történő átruházásával) E. Fiorucci kimerítette minden eszközét saját közismertségének kereskedelmi célú felhasználására. Nem hivatkozhat tehát a CPI 8. cikkének (3) bekezdésére az Edwin „Elio Fiorucci” védjegyének törlése céljából.

Másrészt a CPI 8. cikke (3) bekezdésének Edwin által javasolt értelmezése és ebből következő, a jelen jogvita tekintetében történő téves alkalmazása megfelel a rendelkezés céljának,

amely annak megakadályozása, hogy valamely, más személy érdeme jóvoltából közismertséget szerzett megjelölést lajstromozó személy e védjegyet élősködő módon használhassa fel. Az Edwinnek nem róható fel tehát semmiféle élősködő magatartás, mivel a „Fiorucci” védjegy tekintélyes összeg fejében történő megvásárlásával a jelen ügy felperese nagy árat fizetett azért, hogy az ismert milánói divattervező nevéhez fűződő közismertséget élvezze.

Másrészt az Elsőfokú Bíróság azon érvelése, mely szerint a CPI 8. cikkének (3) bekezdése által biztosított védelem szélesebb, és nincs alárendelve a megkülönböztető képességgel rendelkező megjelölések által a piaci környezetben megszerzett megkülönböztető képesség számára biztosított oltalomnak, nem meggyőző. A legtekintélyesebb olasz jogirodalom szerint ugyanis a piacon kívüli közismertséggel rendelkező megjelölések számára fenntartott lajstromozás nem feltétlen. De mindenekelőtt nem kiterjedtebb a CPI 12. cikke (1) bekezdésének b) és f) pontja által a piaci közismertséget és vagy jó hírnevet szerzett megjelölések tekintetében biztosított oltalomnál. Az e rendelkezések alkalmazási területe közötti egyezés újra csak megerősíti vagylagos alkalmazásuk szükségességét.

Az Elsőfokú Bíróság felületes megállapításával szemben a CPI 8. cikkének (3) bekezdését kommentáló olasz jogirodalom figyelmes és alapos elemzése rámutat, hogy az uralkodó nézet szerint e rendelkezés kizárólag olyan megjelölésekre alkalmazható, amelyek a piacon kívüli környezetben közismertségre tettek szert. E körülményt megerősíti a CPI 8. cikke (3) bekezdésének tárgyában az olasz bíróságok által mindezidáig hozott csekély számú ítélet is.

Másrészt nem meggyőző az Elsőfokú Bíróság azon érvelése, amely szerint E. Fiorucci azzal, hogy a piacon kívül (pontosabban a művészet, kultúra, gazdaság és gyermekvédelem területén) is közismertséget szerzett, mindenképpen hivatkozhat a CPI 8. cikkének (3) bekezdése által biztosított oltalomra. A legtekintélyesebb olasz szakirodalom alapján ezzel szemben amennyiben harmadik fél által már lajstromozott és jó hírnevet szerzett családnév a piacon kívül közismertségre tesz szert, jogosultja (jelen esetben Elio Fiorucci) nem hivatkozhat a CPI 8. cikkének (3) bekezdésére, mivel a korábban lajstromozott, jó hírnévnek örvendő védjegy (jelen esetben a „Fiorucci” megjelölés) jogosultjának (jelen esetben: az Edwin) védelmének igénye elsőbbséget élvez.

3. A megtámadott ítélet továbbá jogszerűtlen az indokolás hiánya folytán, mivel az Elsőfokú Bíróság elmulasztotta azon érvek és bizonyítékok vizsgálatát, amelynek alapján az Edwin azt állította, hogy Elio Fiorucci részéről megszerzte a hozzájárulást családnevének védjegyként történő lajstromozásához. Másodlagosan Edwin előadja, hogy amennyiben az imént említett érvelés vizsgálatára vonatkozóan a Bíróság saját és az Elsőfokú Bíróság illetékességének hiányát állapítaná meg, ennek vizsgálatára kifejezetten az OHIM fellebbezési tanácsát (vagy más egységét vagy részlegét) kell felhívnia, (amit az Elsőfokú Bíróság nem tett meg), amint arról a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése és a 216/96/EK rendelet<sup>(3)</sup> 1d. cikke rendelkezik.

4. A megtámadott határozat másrészt jogellenes a 40/94 rendelet 63. cikkének megsértése vagy téves alkalmazása, valamint az igazságszolgáltatás megtagadása folytán, amennyiben az Elsőfokú Bíróság helytelenül tagadta meg az Edwin azon körülményen alapuló érvelésének vizsgálatát, miszerint jelen ügy felperese az „Elio Fiorucci” családneves összetételre vonatkozóan a Fiorucci s.p.a-tól *de facto* védjegyet vásárolt (vagy bármilyen más jogot arra, hogy annak közismertségére hivatkozhatson). Másodlagosan az Edwin előadja, hogy amennyiben az ímént említett érvelés vizsgálatára vonatkozóan a Bíróság saját és az Elsőfokú Bíróság illetékességének hiányát állapítaná meg ennek vizsgálatára kifejezetten az OHIM fellebbezési tanácsát (vagy más egységét vagy részlegét) kell felhívnia (amit az Elsőfokú Bíróság elmulasztott), amint arról a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése és a 216/96/EK rendelet 1d. cikke rendelkezik.

- (<sup>1</sup>) A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11, 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).
- (<sup>2</sup>) Codice della Proprietà industriale italiano (olasz ipari tulajdonjogi törvény)
- (<sup>3</sup>) A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) fellebbezési tanácsainak eljárási szabályzatáról szóló, 1996. február 5-i 216/96/EK bizottsági rendelet (HL L 28., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 221. o.)

## 2009. július 15-én benyújtott kereset — az Európai Közösségek Bizottsága kontra Portugál Köztársaság

(C-267/09. sz. ügy)

(2009/C 220/52)

Az eljárás nyelve: portugál

### Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: R. Lyal és G. Braga da Cruz meghatalmazottak)

Alperes: Portugál Köztársaság

### Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Portugál Köztársaság — mivel elfogadta, és hatályban tartotta a természetes személyek jövedelemadójáról szóló portugál törvénykönyv 130. cikkében szereplő azon rendelkezéseket, amelyek a Portugália területén lakóhellyel nem rendelkező adózókat adóképviseelő kinevezésére kötelezi — nem teljesítette az EK 18. és EK 56. cikkből, valamint az EGT-megállapodás megfelelő cikkeiből eredő kötelezettségeit;

— a Portugál Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

### Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság úgy véli, hogy a CIRS (a természetes személyek jövedelemadójáról szóló portugál törvénykönyv) 130. cikke a Portugáliában lakóhellyel nem rendelkező adózók részére általános kötelezettségként írja elő Portugáliában honos adóképvise-

lő kinevezését, és e kötelezettség összeegyeztethetetlen az EK 18. és EK 56. cikkel, valamint az EGT-megállapodás megfelelő cikkeivel az alábbiak miatt:

- egyrésről a külföldi — kizárólag végleges forrásadó hatálya alá tartozó jövedelmet szerző — adózókat Portugáliában honos adóképviseelő kinevezésére kötelezi,
- másrésről a külföldi — kizárólag adóbevallás benyújtására kötelező jövedelmet szerző — adózókat Portugáliában honos adóképviseelő kinevezésére kötelezi.

A Bizottság szerint a CIRS 130. cikkében szereplőhöz hasonló általános kötelezettség ellentétes az EK 18. és EK 56. cikkben, valamint EGT-megállapodás megfelelő cikkeiben meghatározott, a személyek és a tőke szabad mozgásával, mivel hátrányosan megkülönböztető (a külföldieket érinti), ugyanakkor nem arányos az általa követett céllal.

Hátrányosan megkülönböztető, amennyiben e kötelezettség gyakorlatilag külföldieket érintő pénzügyi terhet jelent, mivel az esetek többségében e képviselők nem ingyenesen nyújtják szolgáltatásaikat. Azonban még abban az esetben is, ha az adóképviseelők szolgáltatásaikat ingyenesen kínálnák, önmagában a kinevezési kötelezettség fennállása a személyek és a tőke szabad mozgásának akadályát képezi, és ezen akadály elhárítása céljából magának az adózónak kell döntenie arról, hogy kíván-e adóképviseelőt kinevezni.

Ezenkívül még ha az adóképviseelőnek nincs is kötelezettsége vagy felelőssége az adófizetés vonatkozásában, hanem kizárólag formális kötelezettségeket kell teljesítenie, a kötelező kinevezés előírása önmagában a személyek és a tőke szabad mozgásának akadályát képezi, és ezen akadály elhárítása céljából magának az adózónak kell döntenie arról, hogy kíván-e adóképviseelőt kinevezni.

A szóban forgó kötelezettség az arányosság követelményének sem felel meg, mivel a kitűzött cél — a hatékony adóellenőrzés biztosítása és az adókikerülés elleni küzdelem — ugyan törvényes, de azt kevésbé korlátozó módszerekkel is elérhető lenne.

Egyrésről az egyes lefoglalásokból, vámokból, adókból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 2008. május 26-i 2008/55/EK tanácsi irányelv (<sup>1</sup>) — amely az 1976. március 15-i 76/308/EGK tanácsi irányelvet kodifikálja — kölcsönös segítségnyújtásról rendelkezik az adók — így a jövedelemadók [lásd a 2. cikk g) pontját] közé tartozó személyi jövedelemadók — behajtása érdekében. Másrésről a tagállamok illetékes hatóságainak a közvetlen adóztatás területén történő kölcsönös segítségnyújtásáról szóló, 1977. december 19-i 77/799/EGK tanácsi irányelv (<sup>2</sup>) rendelkezései értelmében a tagállamok illetékes hatóságai bármikor kérhetik a másik tagállam illetékes hatóságaitól, hogy közöljék velük az adókikerülés elleni küzdelemhez szükséges információkat.

(<sup>1</sup>) HL L 150., 28. o.

(<sup>2</sup>) HL L 336., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 63. o.